

og „uagtsomhed“ er det ved forslagets af-fattelse foretrukket at give en beskrivelse af forsæts- og uagtsomhedsbegreberne: „ind-set eller burdet indse, at disse (handlinger eller undladelser) var lov- eller pligtstri-dige . . . . .“. Denne beskrivelse er imidlertid ikke helt adækvat, for så vidt som den efter en sproglig forståelse inde-bærer et krav om, at den pågældende skal være bekendt med (eller burde kende) ikke alene de faktiske momenter, men også de retsregler, der betinger retsstridigheden.

13. *Ad § 8, stk. 1, sidste punktum.*

Denne bestemmelse om embedsfortabelse i forbindelse med idømmelse af frihedsstraf må anses for overflødig og er, set fra et principielt synspunkt, mindre rigtig.

Det må under parlamentarisk styre fore-komme uantageligt, at en minister kan be-vare sin ministerpost, efter at der er rejst rigsretstiltale imod ham — i hvert fald når tiltalen angår et forhold, der kan ventes at medføre idømmelse af frihedsstraf; alle de tidligere rigsretssager har da også angået afgåede ministre.

En eventuel regel om embedsfortabelse i en lov om ministres ansvar synes i øvrigt ikke at burde begrænses til tilfælde, hvor frihedsstraf idømmes.

Principielt kan det synspunkt anlægges, at det under parlamentarisme bør være fol-ketinget og ikke rigsretten, der afgør, hvil-ke parlamentariske konsekvenser en dom-fældelse bør have.

14. *Ad § 8, stk. 2.*

Der henvises til bemærkningerne (pkt. 15) til § 6, stk. 2, i forslag I.

15. *Ad § 8, stk. 3.*

Med hensyn til forholdet mellem denne bestemmelse om forældelse og straffelovens forældelsesregler henvises til bemærkninger under pkt. 4 i slutningen og pkt. 16 til for-slag I og bemærkningerne ovenfor under pkt. 3.

Den foreslåede regel om, at forældelses-fristen løber fra det tidspunkt, da det straf-bare forhold er fremdraget i folketinget, betegner en fravigelse af straffelovens for-ældelsesregler. Den synes — ligesom § 6, stk. 3, i forslag I — ved mindre betydelige overtrædelser at kunne føre til, at foræl-delsestiden bliver længere end rimeligt. Her-til kommer, at udtrykket „fremdraget i folketinget“ ikke er entydigt. I motiverne fortolkes udtrykket som „fremdraget . . . . fra tingets talerstol“, men denne fortolk-ning har ikke sikker støtte i lovtæksten.

16. *Ad § 9, stk. 1.*

Bestemmelsen er alene en henvisning til almindelige erstatningsregler og for så vidt uden selvstændig retlig betydning.

17. *Ad § 9, stk. 2.*

Der henvises til bemærkningerne (pkt. 18) til § 7, 2. punktum, i forslag I.